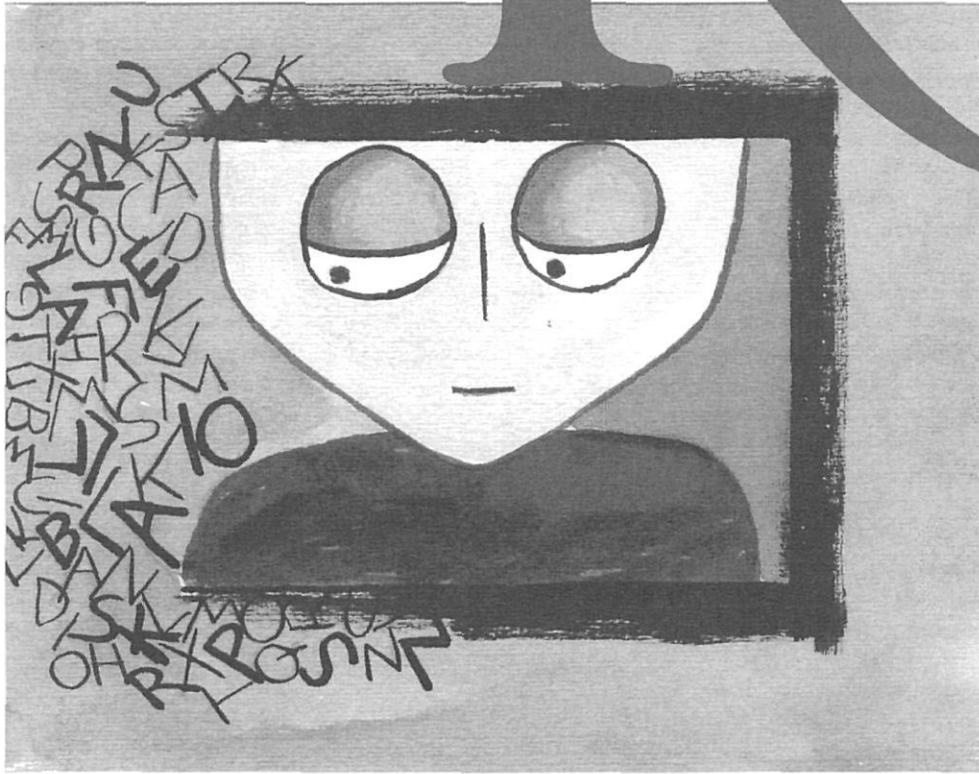

Fulls de la **R**evista

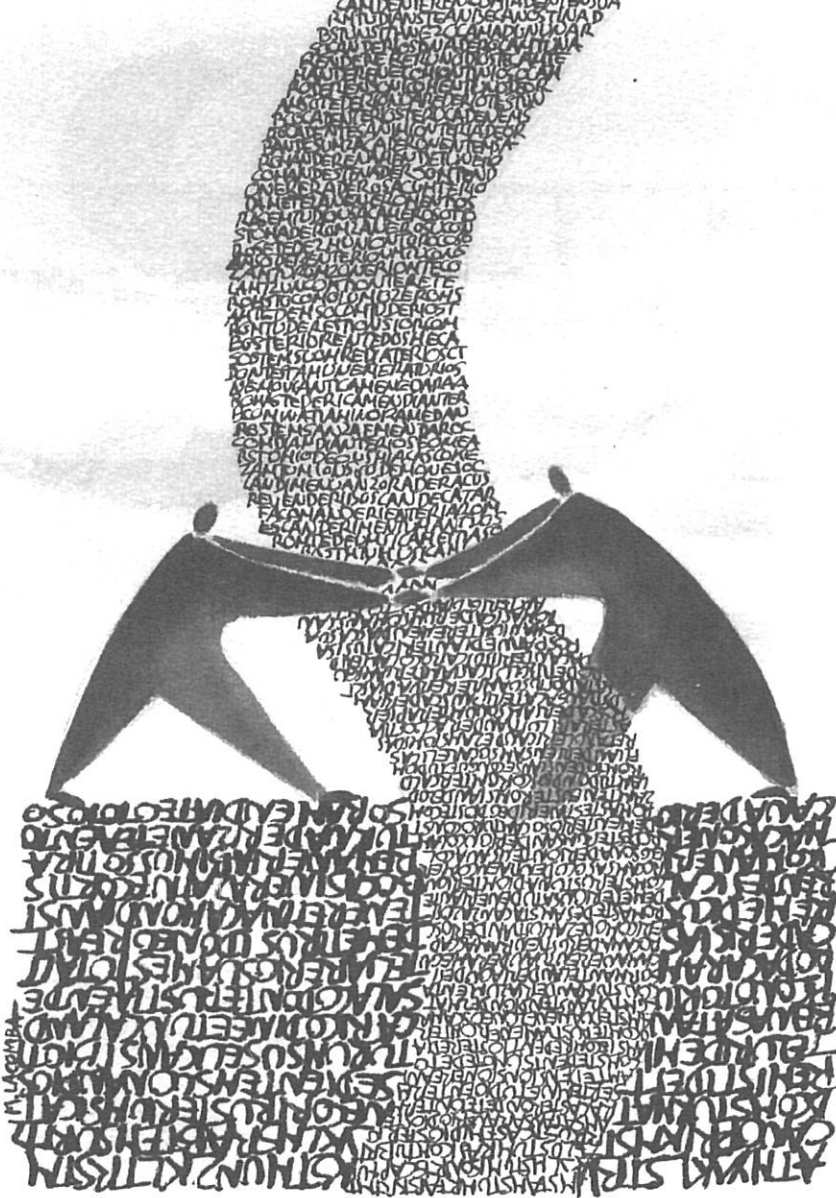
Il·lustracions de Montserrat Lacomba

Fetge d'ànecs

Xavier Cortadellas

Saben? Els animals són com les persones, es divideixen en estúpids i en intel·ligents. Si alguna vegada han llegit Darwin o coses així, i pensen que tot allò de les famílies i de les espècies han de servir-los d'alguna cosa, els demano que s'ho treguin del cap de seguida. Ni els mestres, ni els palanganes que escriuen els llibres, ni cap de tots aquells savis no hi han entès mai res de res. De manera que no vulguin tenir cap tracte amb gent d'aquesta mena.

Cada matí, quan entro a la granja on treballo i deixo de veure els camps i les muntanyes, penso en el temps que era a la presó. Saben? No hi ha ningú que surti d'aquella gàbia si abans no fa creure a tots els jutges i a tots els policies del món que es vol reformar. Ja els ho ben juro: a mi va costar-me molts i molts anys. Ara, per sort, en sóc fora, però encara, cada matí, quan entro a la granja i vaig cap a la dutxa, de seguida, em vénen al cap totes les hores i hores que em vaig haver de passar a la biblioteca, envoltat de podrits i pilotes i estudiant llibres estúpids. Després, obro l'armari, i, mentre em poso la bata blanca i les polaines, em dic a mi mateix que les coses que aprenia

aleshores no tenen res a veure amb la vida. I, llavors, sempre en direcció cap al cor, em puja una ràbia molt i molt forta, una ràbia que no sé d'on em ve.

A la granja on treballo, la feina és fàcil i avorrida. Vigilem els ànecs, omplim d'aigua els dipòsits i posem blat de moro a les tremuges que hi ha a cada gàbia. No tenim res més a fer. Estic segur que si no fos per en Mac, ja faria temps que hauria deixat d'acostar-m'hi. Saben? En Mac és l'únic ànec intel·ligent que hi ha al món, l'únic que de debò val la pena. Sí, de veritat, ja poden ben creure'm, no es pensin que no sé el que em dic. Jo no sóc com els que fan llibres.

Al principi, quan vaig arribar a la granja, tot era un desastre. Com que de Tolosa a aquí hi ha un grapat de quilòmetres de mala carretera, els ànecs arribaven tan baldats i pansits que encomanaven als altres la seva tristesa. Va arribar un punt que, en comptes d'una granja, semblava que fos un hospital. Per més esforços que fèiem, els ànecs quasi no menjaven i, naturalment, després no hi havia manera d'aconseguir inflar-los el fetge. Ara, en canvi, les coses van molt més bé. Cada vegada que arriba una expedició, dic als camioners que s'esperin, agafo una mànega, i mullo totes les boles de neu amb aigua glaçada. Els més febles la dinyen, però què volen fer-hi? Quan Darwin parlava de la selecció de l'espècie, es referia a coses així i tothom hi estava d'acord.

Els dies que no hi ha expedició es fan llargs i pesats. Arribo a la granja, em dutxo, em poso la bata i les polaines i,

llavors, agafo el meu carro i vaig cap a la sitja d'en Tom. En Tom és un negre estúpid i vell, un negre d'aquells que només saben riure i fer el que els demanes. M'hi acosto de puntetes i, si el trobo distret o, simplement, si el trobo d'esquenes, crido ben fort: «Vinga, negre, afanya't! Que tinc pressa a empatxar tots els bucs de les meves boles de neu». Ell no m'entén, és clar. Com volen que m'entengui? Però es gira de pressa, em mira amb els seus ulls vermells i sempre fa que sí. Aleshores somriu, agafa la pala i, mentre emplena el meu carro, veig com baveja i com torna a somriure i m'ensenya les seves dents grogues i blanques.

Fora d'en Panxo, no hi ha ningú més en tota la granja capaç d'engreixar els mateixos ànecs que jo. Els altres són uns inútils, saben? Downs, negres com en Tom i coses així. Un dia vaig dir-li a l'amo: «Noi, la granja sembla a can desgràcia amb tantes figures com hi tens». Però ell no va voler ni sentir-me. Si el coneguessin, de seguida s'adonarien que és un d'aquells homes tous i catòlics, un d'aquells homes que pensen que els toca fer aquestes coses per pagar no sé quines culpes. L'amo ho té tot: la granja, tres cotxes, un parell de cases i una dona que tothom es voldria tirar.

L'altre dia li vaig dir a n'en Panxo: «Tu i jo, Panxo, hauríem de demanar més calés: som els que treballem de veritat, fins i tot el subnormal d'en Popo-popo pot adonar-se'n! «Però en Panxo és un merda. Va rumiar-s'ho en silenci durant uns segons mentre es gratava el seu cul i va dir que ell ja estava content. En Panxo no és d'aquí, saben? Va venir de

lluny, del sud em sembla, d'un d'aquells llocs on la gent es dedica a morir-se de gana i a parir criatures. Es passa el dia arreplegant tots els ànecs que es moren a la granja, i, després, quan toca la sirena i marxem cap a casa, se'ls menja per sopar i, nit rera nit, es tira la dona i continua parint criatures.

Saben? Si alguna vegada passen a prop de l'Esparra, s'acostin a veure la granja. Estic segur que els agradarà. Els ensenyarem les gàbies on posem cada bola de neu; els deixarem omplir una tremuja de blat de moro; podran veure la nostra cambra frigorífica plena de fetges granelluts de color groc pàl·lid. Això sí, ja els aviso ara, han de tenir una mica d'estómac. Si són tan tous com l'amo, de veritat que m'estimo més que no vinguin.

Fa uns mesos, vaig cridar en Popo-popo i tots els altres downs i els vaig manar que tapessin totes les finestres. D'ençà de llavors, els ànecs quasi no dormen. Pensen que sempre és de dia i, com que les gàbies són tan estretes que no poden ni moure's, no fan res més que menjar. Al principi, a l'amo no va agradar-li la idea. Ja els he dit abans que és un home molt tou. «Què t'has pensat!» em va dir. «Són animals. Hauries de tractar-los d'una altra manera». «Mira», vaig contestar-li. «Jo vull fer foie-gras. No sé què collons penses fer tu». Aleshores, ell va comprendre que jo tenia tota la raó i va acabar deixant aquelles finestres. Ara els ànecs mengen de pressa.

Quan porten deu dies a la granja, el fetge de les boles de neu sembla una pilota de tennis. Els seus ulls perden color i fins i tot el bec se'ls torna més blanc. Un parell de setmanes més tard, són incapaços d'aixecar cap ala. Llavors, blinquen el coll cap a les tremuges i mengen d'esma el que sigui. A la

cinquena setmana, costa d'entendre com encara no s'han rebenat. Tenen el fetge tan gros i podrit com el cap d'un nen. Aleshores, arriba el gran dia. Agafo les caputxes, crido en Tom, en Panxo, en Popo-popo i un grapat de downs més, i dic: «Vinga, nois que avui és festa major».

Saben? Guardo els dos ganivets a dins de l'armari. Aquesta feina és ben meva, no es pensin que pot fer-la un qualsevol. Ja els ho he dit abans: vinguin un dia si volen. Obro la gàbia, els poso les caputxes de manera que no vegin res i, llestos, els ànecs es queden tots quietos, com si nosaltres no hi fóssim o com si encara tinguessin la porta de la gàbia tancada. Quan els veuen d'aquella manera, els downs es parteixen de riure. S'hi acosten i comencen a pegar-los mentre ells continuen com si res, sense moure's d'on són, acoquinats a dins de les seves gàbies. Aleshores deixo anar en Mac i, quan el veu, en Panxo es posa a cridar: «No deixis que faci els forats gaire grossos». Però ara ja no me l'escolto. En Panxo és un merda.

El bec d'en Mac és una joia, com un gran estilet. Jo li vaig sempre al darrera: suposo que ja s'imaginen que en Mac, a vegades, no dóna l'abast. Corro amunt i avall de la granja amb els meus ganivets, cridant com un boig. De tant en tant, m'acosto a un dels ànecs i, zas, li escapço el coll amb un únic cop. De veritat, si vinguessin, s'ho passarien molt bé. Esperaríem que els ànecs caiguessin a terra i, aleshores, els clavaríem el ganivet i els trauríem el fetge amb les nostres mans. No poden ni imaginar-s'ho! Tot és una pilota greix, una pilota ben deliciosa i ben natural, perquè la mengin gent com vostès. Estic segur que, d'ara en endavant, cada vegada que tastin foie-gras voldran recordar-ho.

